

[Indenrigsministeren.]

det, at vi har ønsket at markere, at loven af 1. april 1949 stadig væk er civilforsvarets grundlov, som vi bygger videre på, alene med de ændringer, vi her har foreslået. Jeg skal tilføje, at når dette lovforslag er vedtaget, vil der naturligvis blive udsendt en samlet bekendtgørelse af loven med de ændringer, som bliver vedtaget ved det foreliggende lovforslags tredje behandling.

Det ærede medlem spurgte, hvorledes en person, der nu er ansat i statens, kommunens eller i koncessionerede virksomheders tjeneste, skal være stillet, når han eller hun efter civilforsvarslovens § 30 får pålagt civilforsvarsopgaver og samtidig som tilknyttet hjemmeværnet er forpligtet til at løse opgaver inden for dette. Det er klart, at vi er opmærksomme på de konflikt-situationer, som kan opstå, og der foreligger udkast til en aftale mellem forsvarsministeriet og indenrigsministeriet om løsning af sådanne konflikter, og så snart civilforsvarsloven er gennemført, er det tanken at føre forhandlingerne videre og føre dem til afslutning.

Jeg kan bekræfte, som det ærede medlem udtalte, at den person, der før sin ansættelse i staten, kommunen eller i den koncessionerede virksomhed var tilknyttet hjemmeværnet, som regel må kunne give dette en førsteprioritet, men jeg gør i øvrigt opmærksom på, at bestemmelsen om de pågældende tjenestemænds civilforsvarspligter er begrundet i ønsket om at sikre, at vedkommende offentlige virksomhed kan videreføres også under ekstraordinære forhold, og at det derfor må opfattes som en del af vedkommendes almindelige tjenesteplichter at deltage i civilforsvarets beredskabsforanstaltninger. Jeg regner som sagt med, at hele dette spørgsmål vil blive klarlagt gennem den aftale, som med det første kan ventes afsluttet mellem forsvarsministeriet og indenrigsministeriet. Jeg kan vel sige, at hele apparatet sådan set er ved at være færdigt.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross

spurgte mig om skolernes beskyttelsesrum. Den pligt, der under den sidste krig bestod til at indrette tilflugtsrum i alle bygninger, blev ophævet straks efter kapitulationen ved bekendtgørelse af 1. juni 1945. Året efter, den 11. september 1946, nedsatte indenrigsministeriet et udvalg til at drøfte spørgsmålet om bygningsmæssige civilforsvarsforanstaltninger, herunder beskyttelsesrum, og resultatet blev loven af 27. maj 1950, hvor man pålagde alle byggherrer at indrette sikkerhedsrum i nybygninger af en vis størrelse. Man var i udvalget opmærksom på spørgsmålet om de manglende sikkerhedsrum i de ældre bygninger, altså bygninger fra før 1950, men man mente ikke at kunne pålægge ejerne at indrette sådanne rum på daværende tidspunkt. Man nøjedes derfor med i lovens § 12 at indsætte en bestemmelse, som bemyndiger indenrigsministeren til, når forholdene gør det påkrævet, at pålægge ejerne af bestående bygninger, virksomheder og anlæg at indrette rum til beskyttelse efter nærmere af indenrigsministeren fastsatte regler.

Denne bemyndigelse har ikke været bragt i anvendelse i de forløbne år, men det siger sig selv, at vi i indenrigsministeriet og civilforsvarsstyrelsen følger forholdet med henblik på eventuelt at gøre brug af bemyndigelsen. Jeg kan i denne forbindelse henvise til, at jeg i min redegørelse i folkettinget den 8. februar oplyste, at vi har nedsat et udvalg til at overveje alle de økonomiske og beskæftigelsesmæssige problemer i forbindelse med bygningen af private beskyttelsesrum, og under disse overvejelser vil selvfølgelig også indgå spørgsmålet om indretning af beskyttelsesrum i ældre bygninger og dermed også i ældre skolebygninger. Men der er jo ikke noget til hinder for, hvis en kommune ønsker det, at den kan få lov til at indrette ekstraordinære beskyttelsesrum.

Når det ærede medlem spørger mig, om disse beskyttelsesrum i skolerne er beregnet til skolen og dens lærere, må jeg besvare